

Год. II.

Юний 1893.

Брой VI.

ИСТИНСКО НАСЛѢДИЕ.

Когато ся позапрж и отстранж житейскитѣ си грижи и мисли; като дамъ на умътъ си да мисли: суетата на тукашнй свѣтъ, — краткостта и нищетата на челоувѣчески животъ; — неправдитѣ, злнитѣ, тираниитѣ и пр., и като ги сравня, напйрамъ ся въ една — тайна. “Що е челоувѣкъ та да го помнишъ или синъ челоувѣчески да го посѣщавашъ.” Челоувѣкъ ся ражда, сжществува, живѣе, и . . . , а послѣ що? Не е вече тайна. Нима челоувѣкъ, роденъ въ този свѣтъ, нѣма друга цѣль, освѣтъ, да живѣе и умрѣ и нищо повече — свърши ся. Тукъ е райтъ, тукъ е пѣклътъ? Не. Неправда би било; този животъ не би си струвалъ да ся живѣе; нѣмало би никаква цѣль тази вселенна, тѣй хубаво, тѣй чудесно създадена, ако да бѣше всичко това, което гледаме съ очитѣ си; което разбираме и знаемъ като двѣ и двѣ сж четири, че е абсолютно нищо. Химера, страшна химера! Нѣма Богъ? Нѣма никаква Мощна Рѣка, която управлява, тази толкова сложна, тѣй систематично нарѣдена, толкова пространна и безкрайна природа — пространство? Странно, чудно, необяснимо, непонятно е на челоувѣчески умъ. Що е челоувѣкъ? — нищо. Нѣма Богъ! — праведниитѣ страда, нечестивийтъ успѣва; лжжата царува, тиранията богува! Гдѣ е Богъ? О, не ся чуди, поглѣдни по-надалечъ, виждь друга тайна, *Благочестивийтъ характеръ*. Въпросътъ рѣшенъ. Нѣма нѣщо по-истинско, нѣщо по-трайно отъ характерътъ, той е вѣченъ. Ако всичко което е около тебе, не тя убѣди за тази Велика Сила, която движи и управлява свѣтътъ, поглѣдни въ себе си. Има нѣщо въ тебе. Вникни дълбоко. Не напушай никакъ, до като невидишъ и не ся убѣдишъ въ тази тайна. Характерътъ, това, вече, не е тайна е най-истинското и трайно богатство. Ако живѣешъ и имашъ единъ благочестивъ характеръ, блаженъ си, ако оставишъ, вмѣсто пари, характеръ на наслѣдницитѣ си ще тя помнятъ, защото си оставилъ тѣмъ истинското

наслѣдие, а за тебе, за самага тебе, остава наслѣдието на животъ вѣченъ.

Помни, прочее, какъвъ трѣбва да е характерътъ ти. И Неронъ имаше характеръ, и той ся помни отъ поколение въ поколение, но името му ся туря на лошитѣ голѣми кучета, за да ся изобразява картината на неговийтъ характеръ. Виждь Ахава, посрѣдъ всичкитѣ си богатства, стои дрѣхлътъ сердцетъ, за една градина отъ зелне! Поглѣдни богатниитѣ, слѣдъ всичкото си богатство, вдига очитѣ си и проси капка вода да прохлади лютитѣ си страдания! Обърни ся и виждь другийтъ богаташъ, който ся веселеше суетно, повпка ся сжщата минута отъ този свѣтъ. Поглѣдни, даже и на мѣдритѣ, виждь мѣдраго Соломона, че сгори дѣла на безуменъ. Остави името си за укоръ на църквата до скончанието на свѣтътъ. Виждь Ахитофила, че съ всичката си хитростъ ся обѣси само, защото го не послушахъ. Ето Исава, че продава първенството си за едно вариво, — леща!

Не мисли за слава, защото тя е грабъ на мъртви; тамъ е нѣйниитѣ край, — крайтъ на земната слава. Що е останало отъ великиитѣ мжжие на свѣтътъ? Какъвъ е споменътъ на славниитѣ мжжие? Едва ли понѣкога ся туря единъ надписъ надъ гробътъ имъ за тѣхна похвала, и то не трайно! Това ли е което ще задоволи тѣбе и мене? Не!

Ний трѣбва да посрѣщнемъ смъртъ, — аксиомата за крайтъ на земниитѣ ни животъ, — трѣбва да посрѣщнемъ и застанемъ прѣдъ сждъ, — трѣбва да срѣщнемъ Бога, и най-послѣ, о, най-послѣ, *вѣчностъ*! Ето какво трѣбва да мислимъ. И ето за какво трѣбва да ся пригатвяме додѣто сме още на земята.

Единъ Недѣленъ день, старецъ съ едно отворено Евангелие, четѣлъ и отивалъ на църква, по пактътъ го срѣщналъ единъ момъкъ и го попиталъ: “Дѣдо, какво четешъ?” — “Бащиното си завѣщание четъ,” отговорилъ старецътъ. “Че какво ти е завѣщалъ баща ти?” Стократно на този животъ и животъ вѣченъ въ бѣдѣщй,” отговорилъ пакъ старецътъ.

Робитѣ и робената търговия.

На отерѣшната страница даваме на читателитѣ си картината на вързанитѣ роби и тѣхнитѣ плѣнители, които ги каратъ на пияцата за продажъ. Изгледътъ на картината трѣбва да провиже сърдцето на всякого човѣка, като си, помисли че тѣзи негри сж изловени отъ домоветѣ имъ за да се откаржатъ на чужда земя между чужденци, които постоянно ще ги прѣзиратъ и угнѣтватъ. Ако и да робството по настоящемъ е почти изчезнало и на много мѣста гдѣто сжществуватъ притѣжателитѣ на тѣзи нещастни хора сж обвързани съ много закони; въ Християнскитѣ народи сж турнали всяко усилие за да спржатъ тѣзи безчеловѣчна търговия на робството.

Робството ся проявило много рано въ Человѣческата История. Плѣненитѣ въ битката ся считатъ за начало на робството и робената търговия. Библията както и Хомеръ споменуватъ сжществуването му. Така и въ Римъ то бѣше изобщо припознато, не като естественното състояние на човѣка, нѣ като общъ припознатъ законъ на народитѣ, щото плѣнницитѣ вмѣсто да ся умъртвятъ, по човѣчно наказание да имъ ся даде, робуване до животъ.

Съ въвеждането на Християнството, ако и да робитѣ не ся освободихъ нѣ обаче, състоянието имъ ся много подобри. Християнската църква изискваше щото господаритѣ да бждатъ милостиви къмъ тѣхнитѣ роби. Иустинианъ положи голѣмо усилие за да унищожи робството и робената търговия, нѣ не успѣ. Обаче, църквата почна да псключава тѣзи които умъртвяватъ единъ робъ безъ разрѣшението на някой си сждия. Въ слѣдствие на това робството бѣше ся понамалило, нѣ при растурването на Римската Империя, и нахлуването на варваритѣ, които земахъ много роби а най-вече Славяни, осигури сжществуването му, и распространи го по ново-основаниятъ рѣдъ по цѣла Европа. Обаче, отъ срѣднитѣ вѣкове насамъ то ся е намалявало въ Европа, щото по настоящемъ робството ся почти унищожило, и продаване на плѣнници въ врѣме на война прѣкратило; нѣ между Мохамеданцитѣ ся продължаваше, които продавахъ Християни плѣнници за роби въ Азия и Африка; а когато въ първатѣ вѣкове на варварското нахлуване въ Европа, Веницианскитѣ търговци прикупувахъ Славянитѣ за да снабдятъ пияцата на Сирациитѣ съ тѣхъ.

Въвеждането на негри за робена търговия е скорошно прѣдприятие. Откритието на Америка указа нуждата за работници въ минитѣ и по голѣмитѣ чифлици за обработването на захаръ и памукъ. Туземцитѣ неможяхъ да устоятъ тѣжката работа, затова Португалцитѣ, които притѣжавахъ голѣма частъ

отъ Африканското крайбрѣжие. почнахъ да принасятъ негри на Американскитѣ си владения; тѣхнитѣ примѣръ ся послѣдва и отъ другитѣ колонисти на новий свѣтъ. Това ся извърши въ 1444 год. при царуването на Хенрихъ Португалски. Императора, Карлъ V-й даде позволение за да ся выѣсжатъ 4000 негри за да замѣстятъ слабитѣ туземци въ владенията му, понеже неможяхъ да устоятъ тѣжката работа на която Европѣйцитѣ бѣхъ ги подложили.

Християнската свѣсть, обаче, почна да ся развива относително огромнитѣ злнии на тази търговия.

Робената търговия ся е спослѣдвала съ голѣмо безчеловѣчие въ принасянето имъ отъ Африка за въ Америка, като не ся земали добра грижа и хранили добръ злочастнитѣ роби въ параксдитѣ. Много хиляди отъ тѣхъ сж умрѣли и хвърлени въ океана, и когато тѣхното състояние въ Америка зависѣше отъ характера на господари имъ.

Прѣди да ся въведе идеята за освобождението имъ, по-человѣколюбивитѣ хора почнахъ да прѣвличатъ вниманието си къмъ спирането на робената търговия. Въ 1787 г. едно дружество за унищожението на робената търговия ся състави състоюще ся отъ три лица.

Най-пламенниятъ водителъ въ Английскитѣ парламентъ за спирането на тая нечестна търговия бѣше Вуйлямъ Вуйлбѣфорсъ. Въ 1791 г. той прѣдложи законъ за унищожението ѝ, нѣ не ся прие. Въ 1807 г. прикара ся законъ и който прие и царското одобрене щото робената търговия да ся счита за незаконна слѣдъ Януарий 1808 г. Въ 1834 г. чрѣзъ единъ законъ робената търговия ся объяви за пиратство, и затова пристѣпницитѣ му ся наказватъ съ смъртъ.

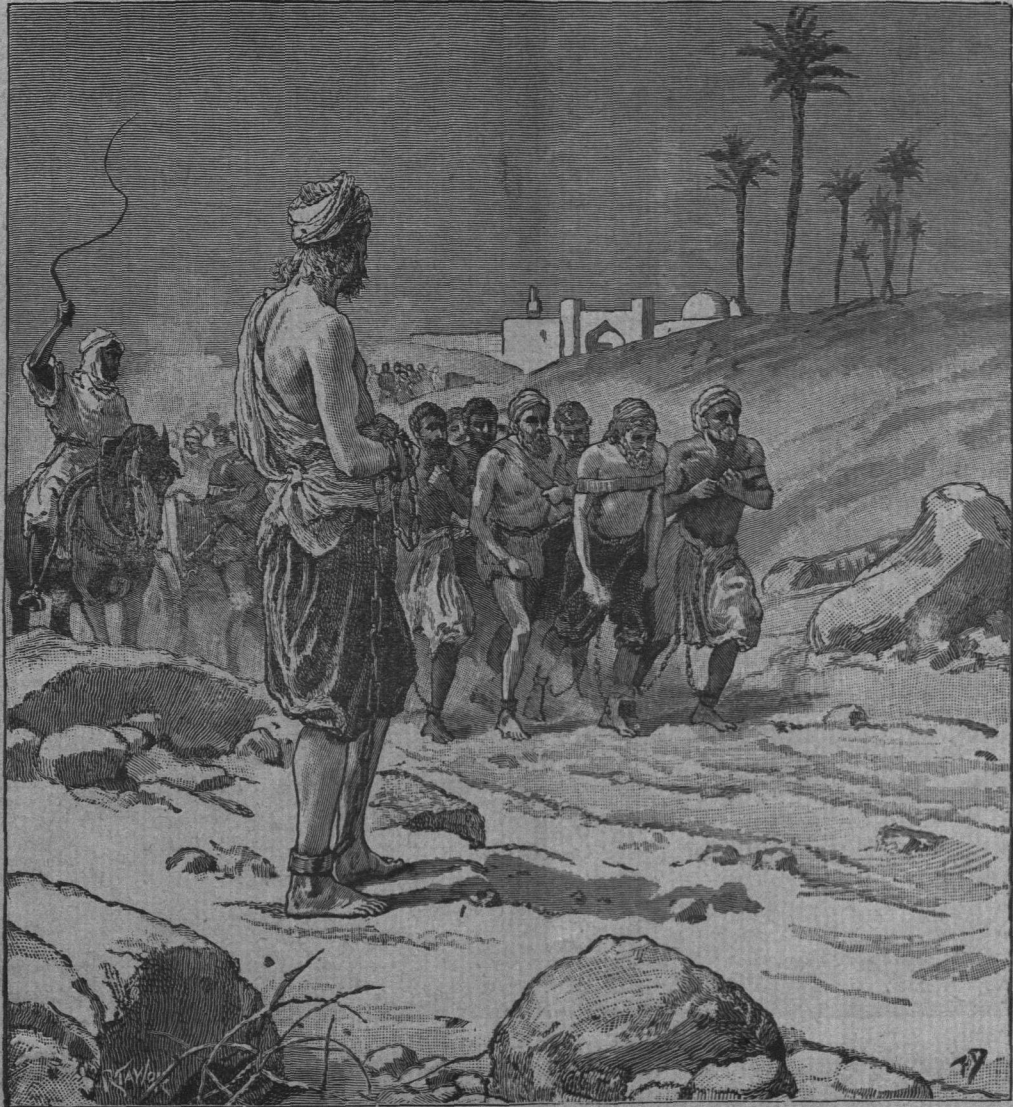
Съединенитѣ Држави на Америка унищожи сжщата търговия туку наскоро слѣдъ Англия, сжщитѣ челоѣколюбивъ законъ ся усвои почти отъ всичкитѣ држави въ Европа и Южно-Американскитѣ републики.

Англия много спомогна чрѣзъ примѣръ и съдѣйствие щото всичкитѣ Европейски сили да прикаратъ закони, или да влѣзжатъ въ договори за да ся запрѣти сжществуването ѝ. Въ конвенциитѣ съ Франция 1833 г. въ които почти всичкитѣ морски сили земахъ участие, взаимно право за притрѣсване корабитѣ, които ся подозиратъ че носятъ роби, ся допусна.

Всичкитѣ тѣзи усилия положени отъ Европейскитѣ држави не сж успѣли да искоренятъ тая търговия съвършенно

Прикратяването за снабдяване роби между другитѣ добри слѣдствия бѣше да обърне вниманието на господаритѣ имъ за състоянието на робитѣ си.

По важната стѣпка, освобождението на робитѣ

почнах да се агитира отъ Английскитѣ филонотро. Дружества почнахъ да се организиратъ, и старания са положилахъ чрезъ печата и влияние върху прѣдмѣта за освобождението имъ. Най-послѣ единъ законъ се въведе въ 1833 г. по този прѣдмѣтъ и който прие царско удобрѣние. Този законъ освободи робитѣ по всичкитѣ Английски владения, нъ въ сжщото врѣме правителството даде едно възнаграждение отъ 20,000,000 Английски лири на господаритѣ имъ. Французитѣ освободихъ робитѣ си въ 1848 г. а когато Холландия чакъ въ 1863.

Въ Съединенитѣ Държави освобождението въ ржнитѣ штати е станало въ разни врѣмена. Въ 1780 Пенсалвания прикара законъ за постепенното имъ освобождение. Нью-Йоркъ стори сжщото въ 1799 г. и въ 1827 се обявихъ свободни съвършено; робството съвършено се унищожи въ 1863 г. а въ 1865 г. единъ членъ на конституцията имъ се приложи като забранява сжществуването му въ всякой штатъ на Съединенитѣ Държави на Америка.

Робената трговия въ еЦитрална Африка. Тазѣ трговия съ всичкитѣ ѝ лоши спослѣдствия, се умножава въ Централна Африка. Забогателитѣ трговци вмѣсто да се отеглятъ тѣ купуватъ по вече пушки и патрони, за да могатъ полѣсно да ловятъ повече роби. Арабитѣ сж самия народъ, който въ настояще се занимава въ плѣненіето и търгуване съ тѣхъ. Голѣмо число шайки се събиратъ, криятъ се отъвѣтъ нѣкое си село нападатъ невиннитѣ туземци тѣзи, които не имъ се противятъ ги зематъ роби, а които се противятъ застрелятъ.

Остроумниятъ артистъ държи туземцитѣ да се биятъ помежду си, и спомага на нѣкои за да се биятъ противъ съседитѣ си. Слѣдъ битката плѣненитѣ се замѣняватъ съ слонова костъ. Единъ рогъ, който тѣжи около 33 кил. освободява единъ. Арабитѣ стоятъ тамъ до гдѣ исповѣржатъ всичката слонова костъ. Неоткупенитѣ роби се закарватъ, на товарени съ користитѣ откраднати отъ бѣднитѣ Африканци.

Тѣзи шайки сж подъ прѣдводителството на главатарѣ. Единъ отъ тѣзи главатарѣ, Типу Тибъ, въ 1889 г. около 35000 кил. слонова костъ при Станлева Водонадъ. Тазѣ костъ беше събрана отъ дружината му за 10 мѣсеца, Г-нъ Станлей описва водителя като възчеренъ, високъ, съ черна брада и съ бързи движения. Арабина нѣма да остави Централна Африка на Европейци догдѣ го непринудятъ да я напусне.

Европейцитѣ се прѣдуприели да се основатъ властта въ тазѣ опустошена земя. Истребванието на робството ще се извърши слѣдъ врѣме. Германцитѣ и Англичанитѣ ще турнатъ добръ въоружени параходи по Езера Таналжа и ниасса. Туземцитѣ ще се учатъ да разпознаватъ приятелитѣ си Евро-

пейци, които сж прѣдприели единъ походъ за тѣхното освобождение. Пжтешествията на Ливингстонъ и Станлей сподучиха да привлѣкжтъ вниманието на Европа за огромното страдание на туземцитѣ отъ риболовцитѣ. Нъ кой може да оцѣни вниманието на Евангелскитѣ мисии! Като вземемъ прѣдъ видъ какво е извършило Евангелието, добръ е тогазъ казано; "Евангелието има сила да подчини, а мечтъ само да побѣди."

Длъжности и Привилегии

Мислилъ ли си нѣкогашъ колко много нѣща ний наричаме длъжности, когато въ сжщность сж привилегии?

Напримѣръ, ний често слушаеме да се настоява върху длъжността за молитва, като да не бѣше най-възвишенната отъ привилегиитѣ. Да имамѣ ауденция съ Царьтъ на царнетѣ и Господарьтъ на господаритѣ, каква привилегия може да бжде по-висока отъ тази? И при все това колко често ний трѣбва да бждемъ тикани да се молимъ.

Много пжти слушаеме за длъжноститѣ на родителитѣ къмъ чадата. Каква благословенна привилегия е да имашъ едно невинно бебе прѣсно отъ ангелитѣ вложено въ обятията ти да го отхранвашъ и да го ржководишъ обратно къмъ небесното му жилище.

И за длъжноститѣ на чадата къмъ родителитѣ. Съ каква привилегия се наслаждаваме като се учимъ да попитаме ония, на които длъжимъ сжществуването си, и така се учимъ да почитаме и се покоряватъ на великиятъ Авторъ на живота.

Ако обърнемъ щитѣтъ на който намираме думата длъжностъ издѣлбана, и погледнемъ на другата му страна, тамъ ний ще намѣримъ съ свѣтли букви думата привилегия.

Часоветѣ, които душата пждивява въ съобщение съ истината и Бога, сж сжжпоцѣнни часове на живота. Пожъртувай какво да е друго, нъ не тѣзъ небесни подбуждения. Отмахни всичко, което ти прѣче за да усжществишъ живота си. Тѣ сж желателнитѣ извори въ пустинята, при които умерения пжтникъ подновява своята сила и насърчение. Тогази небесни гласове говорятъ, и блаженъ е онзи, който внимава на небесното видение, което е отъ Бога и води до Бога.

Прѣзъ никой периодъ на свѣтската история Богъ не е забравилъ тѣзи, които му сж вѣрни на закона му, и вършатъ волята му.

Не трѣбва да очакваме Божието благословение когато принебрѣгвали заповѣдитѣ му.

ДОРЕ.

Павелъ Густавъ Дорé, французскій артистъ, роденъ въ Стразбургъ 1832 год., бѣше чловѣкъ съ необикновенна и всестранна умственна сила. Той прие образованието си въ Парижъ и твърдѣ рано ладе знакове на извънредна способностъ. Първитѣ му опити къмъ живописство бѣхъ образитѣ, които си помещавахъ въ „*Journal pour Rire*“ и въ други Парижки периодически списания. Въ 1855 година той изработи и прѣдстави една картина живо прѣдставляюща „Битката при Алма,“ тази ся послѣдва и съ друга картина за „Битката при Инкерманъ,“ въ 1857 год. Въ тази година той за пръвъ пѣтъ ся прочу въ Европа и Англия, съ картинитѣ си прѣставляющи „Скитникъ Еврейнъ,“ като ся водилъ по легендата за сѣщия и които картини по обаятелното и чудно въображение принуждавахъ вниманието на зрителя. Успѣхътъ му въ това живописство ся виждаше да бѣше рѣшилъ бѣдѣщата кариера на този артистъ, който отъ тогава е работилъ като илюстраторъ. Неговитѣ произведения въ това поле на дѣятелностъ сѣ просто чудесни. Неговитѣ главни прѣдприятия сѣ биле; Илюстрованитѣ издания на De Balzac, Rabelais, на Дантевата Свята Комедия, на Донъ Кихота на които трѣбова да ся притури една огромна масса отъ разнообразна работа.

За коледа въ 1866 год. ся издаде едно изрядно издание на Теннисона убогатено съ една серия изображения. Той снабди още съ илюстрации, Лафантеовитѣ „Басни,“ Милтоновитѣ списания, Библията—всички отъ които посѣтъ впечатлението на Доревтъ гений „Дрѣвнитѣ моряци“ на Колерижа, и едно пѣтешествие въ Валенция. Той отъ врѣме на врѣме е възпроизвелъ и прѣдставилъ въ Парижъ и Лондонъ много отъ своитѣ снимки (изображения). „Галерията на Дорé“ основана въ Лондонъ, дѣто ся прѣдставятъ освѣнъ неговитѣ, нѣ и други изящни издѣлия на частни лица, е била отворена въ столицата на Англия за нѣколко години.

„Христосъ както излиза изъ прѣторията“ е Доревата най-важна картина. Най-простата картина на Дорé показва че той е изведнѣжъ артистъ и

поетъ, и възбужда по-голѣмъ интересъ отъ колкото много други издѣлия по-свободни отъ прибрзаностъ и особенностъ. Въ 1861 година Дорé получи декорация на Почетния легионъ. Неговата дѣятелностъ въ изряднитѣ искусства спомогна на умствениитѣ свѣтъ за да оцѣнява нагледно хубавото и красното. Тѣзи иматъ важно мѣсто въ историята на цивилизацията, за да даждѣ потикъ на всестранното развитиe на чловѣка. Таланта на такива хора отъ дѣнь на дѣнь почна да ся оцѣнява повече и повече. Илюстрованитѣ вѣстници и магазини ся умпожаватъ. Съ развитието на чловѣка и напрѣдака на 19-ий вѣкъ, почти въ всѣкой отдѣлъ изящнитѣ искусства, чертане и рисуване сѣ спомогали да ся четѣтъ разни периодически списания, които безъ искусство на хора

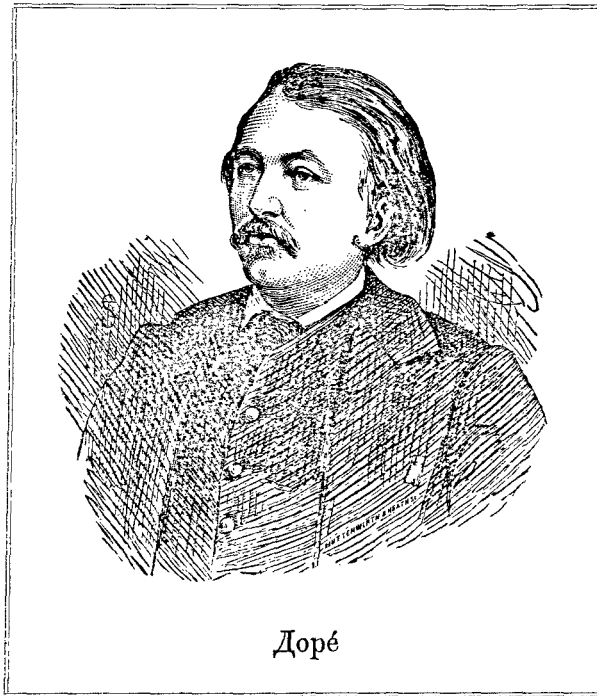
като Дорé ще бѣждѣ принебрѣгнати. Има нѣщо приятно въ трудѣтъ на такива хора. Тѣ възвишаватъ ума, даватъ потикъ къмъ моралното и религиозното развитиe. Кой може да остане хладнокрѣвенъ като гледа на Монкаксовото „Христосъ прѣдъ Пилата,“ „Голгота,“ Библейскитѣ илюстрации, изгубенитѣ рай на Милтона отъ нашиятъ герой!

Изящнитѣ искусства до толкова сѣ станали частъ отъ образованието и развитието на обществото, щото много велики завѣдения сѣ ся основали за напрѣдка на такова специално въспитание. Новъ интересъ ся появява за обработванието на изящнитѣ

искуства. Спорѣдъ единъ скорошенъ рапортъ само въ Англия сѣществуватъ не по малко отъ 207 такива завѣдения съ 37,316 ученика.

Ако посѣтимъ една сегашна галерия съ хилядитѣ разни съкровища натрупани отъ толкова гении въ безчисленнитѣ картини, ние ще оцѣняваме повече и повече дарбитѣ на Книгертъ, Дюкментъ, Стюкъ и други които сѣ направили Берлинъ и Мюнхенъ прочюти, както и Дорé, чийто образъ даваме на читателитѣ си.

Зданието посвѣтено за изящнитѣ и живописни искусства на изложението въ Шикаго, има 188 отдѣления и подотдѣления, освѣнъ мѣстото на най долния катъ въ околчестото здание и четиритѣ прѣдвѣрия. Тѣзи мѣста сѣ изпълнени.

Дорé

НАЧИНЪ НА КОРОНЯСВАНИЕ ЦАРЬЕ НА НИГЕРЪ.

Царьетъ въ Африка сж често ефтинъ видъ челоуѣци. Тѣ имагъ малко нѣщо, което да изглѣжда царско около имъ, било за облѣклото имъ, било за жилищата имъ. Истина, мнозина отъ тѣхъ ходятъ почти голи, и такова облекло каквото тѣ иматъ обикновено, бива безвкусно скроено, и кпщята имъ сж често такива щото не бихме ги зачитали достаточнo удобни за коннетъ сп; и при това тѣзи царье иматъ доста властъ, и нѣма нищо повече, което единъ Африканецъ да любн толкова отъ колкото да господарува надъ други.

Слѣдующийтъ разказъ е билъ съобщенъ на Църковно Миссионерскійтъ Тримѣсеченъ Символъ (Church-Missionary Quarterly Token) за начинътъ по който царье ся коронясватъ въ градътъ Брасъ, на рѣката Нигеръ. Разказътъ е билъ написанъ отъ Прѣп. Д. Ц. Кротеръ синътъ на забѣлжителнийтъ челоуѣкъ, Епископъ Кротеръ, който нѣкогашъ е билъ робче и напослѣ Епископъ. Това е Г-нъ Кротеровътъ разказъ за коронясването.

Най-първо ся държи едно тайно засѣдание отъ главатаритъ на страната, въ което тѣ единодушно избиратъ едно лице отъ царското потекло да го направятъ царъ. Слѣдъ това ся държи едно публично засѣдание отъ главатаритъ, слѣдъ нѣколко дни или сѣдмци. когато избраното лице ся покани да присѣстествува. При пристиганieto му около шестъ души, скрити съ тази цѣль, ся спущатъ и го хващатъ. Очуденъ отъ подобна постѣпка, той естествено пита, “що съмъ сторилъ?” Най-старий изъ мѣжду главатаритъ му отговаря, че Ебебежи имъ казалъ, че той трѣбва да е царьтъ (Ебебеже е четвъртитъ образъ направенъ отъ дърво, и носенъ отъ четири челоуѣци, които казватъ, че ся наставлявани отъ този образъ на кадѣ да отиватъ, който ся прѣдполага да бѣде въздушевляванъ отъ духътъ на отцитъ).

“Тогава другитъ главатарн отговарятъ, Да, да, така е; така ни яви Ебебеже.” Нему не ся позволява да си отиде у дома, нъ ся отвѣжда въ една кпща прѣдвари телно приготвена за да го приеме. Съблича му ся ризата, като му оставатъ само платнената покривка около кръстътъ му; послѣ, казва му ся да сѣдне на единъ столъ и да ся посибва съ тебиширъ отъ главата до краката; това е помазването. За три дни той трѣбва да остане самъ въ тая стая потибиширенъ, бдението му ся донася отъ прислужници.

На четвъртийтъ день, публично събрание става отъ сичкитъ селачани. Избранныйтъ слѣдъ като ся омие, обличатъ го въ единъ най-скѣпъ платъ и риза. Огруппанъ съ миржани около вратѣтъ си, рацѣтъ и краката, той ся появява и сѣда на едно голѣмо

кресло и ся прѣдставя на народа като тѣхенъ царъ, всрѣдъ високи възклипания и хваления. Като млѣкнхтъ, единъ главатаръ изтѣзва напрѣдъ и като ся доближи до царьтъ ударя му една плѣсница по главата, и казва, “Отечеството е на главата ти; пази го добрѣ” Другъ дохожда и му ударя единъ юмрукъ въ ушитѣ, и казва, Имай ушитѣ си отворени; отдавай правосѣдие”, и прѣсждай право.” Другъ дохожда и го бутнува съ палецъ по челото, като казва “пази главата си бистра и съжालявай бѣдния,” и тѣй нататакъ додѣ дванадесетъ или петнадесетъ главатарн, споредъ случая, сж на врѣменно дали впечатление на царя за неговитъ официални длѣжности както съ дума и съ палеца.

Слѣдъ това жрѣцитъ ся явиватъ съ тѣхнитъ жертвоприношения, и кланието на кози и гадове, за да умилостиватъ боговетъ и праотцитъ. Тѣзи, настоящия Християнски царъ, отказа да ся извършатъ за него, и тѣ ся измахнахъ. Слѣдъ пожертвователнитъ церомонии единъ день ся избира за всичкитъ жители да излѣзатъ да довятъ риба за царя. Азъ бѣхъ свидѣтелъ, когато на Нембъ въ Априлъ 20-й второто риболовение за царя, като и изброихъ повече отъ сто и петдесетъ ладии, които прѣминахъ покрай миссийската станция. Тогава слѣдва едно голѣмо хоро всякой день, и празнуватъ за цѣла седмица, по което празнувание млади и стари, богати и сиромаси сж поканени. Прѣзъ това врѣме царя ся запознава съ своитъ първенци и съ другитъ. Това е царски сборъ.”

Какъ Пѣтува Старийтъ Конь.

Имало веднѣжъ единъ конь, когото впрѣгали около една мѣтачница, която дигала смѣтъта отъ срѣдъ землята—Държанъ билъ на тази работа близо двадесетъ години, до като остарѣлъ, услѣпалъ и ся вцепилъ въ коленетъ за да може да бѣде полѣзенъ. И тѣй пустнали го на паша, или оставенъ да пасе трѣва безъ да го смущава, или закача нѣкой. Но смѣшното нѣщо за старийтъ конь бѣше, че - всяка сутрина, слѣдъ като е пасѣлъ малко, захвашае да кѣлси, като ся въртѣше и въртеше на кръгъ, тѣй както си е билъ навикнхлъ отъ толкова години, Той слѣдваше така съ часове, и хората често ся спирахъ да глѣдатъ и да ся очудватъ, какво е влѣзло въ главата на почитаемото животно да го прави да обикаля по такъвзи тържественъ начинъ, когато не е имало никаква земна нужда отъ това. Но това произлизаше просто отъ навикъ. И момчето което образува лошади или добри навици въ младостта си, ще си управлява отъ тѣхъ когато остарѣе, и ще води съобразно окаяненъ или щастливъ животъ. Мисли за това, младежо, когато искашъ да запалишъ една цигарка.

Бобърътъ.

Бобърътъ е четвероного животно отъ родътъ на гризачитѣ, съ дължина най-малко до единъ метръ, отъ носътъ до краятъ на опашката му. "Козината му е два вида: по дългитѣ косми сж червеникави и остри, а по-къситѣ бѣлѣзникави и много мѣки." Опашката му е плоска, гола и луспеста. Биятъ го за скъпата му кожа и оржднето нарѣчено касто-реумъ, което много ся цѣни. Раждатъ малкитѣ си обикновенно прѣзъ Априлий и Май, които сж отъ двѣ до осемъ на веднажъ. Едно врѣме бобритѣ изобилвали въ Европа, а сега ся намиратъ въ Канада и въ нѣкои други части на Сѣверна Америка.

Думата бобъръ е произлѣзла отъ една дума която значи зидарь. И наистина чудесенъ, малъкъ зидарь е бобърътъ. Той гради не само къщи нѣ е и добъръ дървосеичъ, сжщо и искусенъ инженеринъ. Прѣзъ лѣтото всякой бобъръ живѣе осамотено въ една дупка, ископана до нѣкое езеро или потокъ. Когато наближи зимата, той напуска уединеното си жилище, здружава ся съ други за да си съградятъ зимно жилище. Тѣ обикновенно ся събиратъ отъ сто до двѣста наедно, тѣй щото когато си съградятъ къщичкитѣ, тѣ образуватъ малкъ градець. Първата имъ работа е, да си избержтъ едно сгодено мѣсто за градецьтъ си, което бива по край нѣкое езеро, рѣка или на нѣкой островъ: По прѣдпочитатъ край нѣкоя рѣка, повѣже текущата вода донася кло-нища, които имъ сж нуждни за градене. Безъ сечива, а съ остритѣ си жби скоро прѣгизватъ всяко дърво. Ако то е близо до водата, бобритѣ прѣсмѣтватъ щото прѣгизаното дърво, да падне цѣло въ нея. Въ тѣкъвъ случай цѣлото дърво плува по водата, която го довлуча до желаемото имъ мѣсто. Ако ли дървото е на нѣкакво расстояние прѣсичатъ го на нѣколко части, които довлучатъ покрай рѣката. Слѣдъ като приготвятъ доста материалъ, почва ся градението. Най-първо тѣ направятъ единъ язъ, който спира течението на водата и образува дълбокъ виръ. Язътъ е направенъ отъ клади и клонища, които

сж съвършенно добрѣ заякчени на дѣното на рѣката.

Пространството по-мѣжду клонищата го пълнятъ съ каманале и глина. Цѣлитъ язъ е направенъ тѣй якъ, както малкитѣ животни сж способни да го направятъ. Дърветата ги влѣкатъ отъ едно мѣсто на друго съ жбитѣ си, а каманитѣ и глината носятъ по единъ лихъ начинъ, между прѣднитѣ си крака и чопкитѣ.

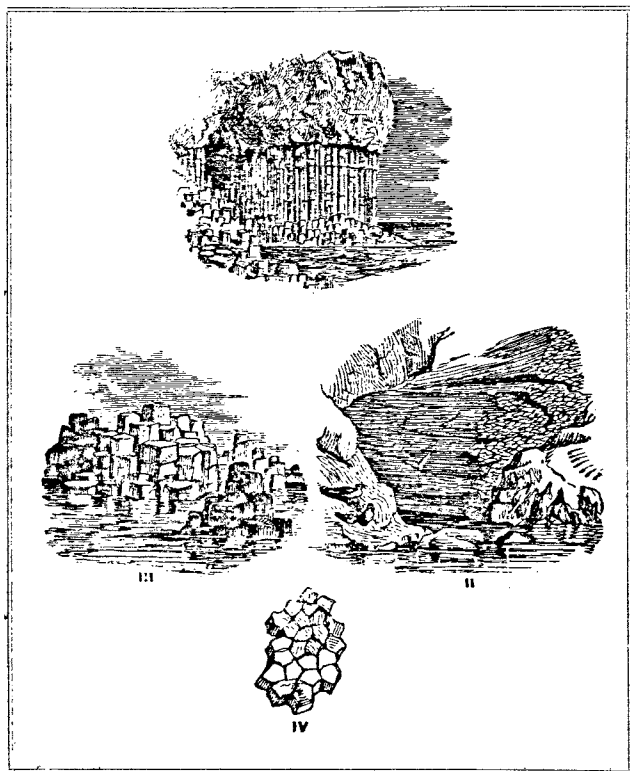
Прѣзъ всичкото врѣме на градението бобритѣ, постоянно сновжтъ насамъ натамъ, като отжакуватъ меката глина съ дланитѣ си и я правятъ гладка колкото е възможно. Всичката работа ся върши нощно врѣме. Всевъзможни мѣрки ся зематъ, да ся направи язътъ колкото е възможно здравъ. Когато нѣкоя часть ся развали бобритѣ не почиватъ до като ся не поправи. Тѣ постоянно бдятъ. Индианцитѣ, които знаятъ това ги искарватъ отъ скривалището имъ съ разваляние нѣкоя часть отъ язътъ. Въ такъвъ случай, горкитѣ бобри, често ся улавятъ, като тичатъ да поправятъ развалената часть. Слѣдъ свѣриванieto язътъ, бобритѣ почватъ да градятъ малкитѣ си градець. Къщичкитѣ сж направени отъ сжщиятъ материалъ отъ който е направенъ язътъ. Всички сж направени по край езерото. Отъ тѣхъ сж направени проходи по разни направления. Вратата на таквазъ една къщичка е обикновенно около единъ мѣтъръ подъ повърхността на водата. Всичкитѣ други проходи водятъ къмъ дупки

или пещери, гдѣто бобритѣ ся криятъ отъ неприятелитѣ си. Въ всѣка къщичка живѣятъ отъ десетъ до двадесетъ и има двѣ стаи една вътрѣ друга. Въ по-горната живѣятъ бобритѣ, а въ по-долната турятъ зимовището си, което ся състои отъ коритѣ на разни дървета, пазени подъ водата отъ замръзване. А ся изнасятъ въ горната стая колкото имъ е потребно. Подобно на птицата и пчелата бобърътъ гради къщичката си точно както го е Богъ научилъ; Той нѣма разсѣдъкъ, отъ който да ся води въ работата си. Този даръ принадлежи само на челоуѣка. А по-долнитѣ животни ся раждатъ съ силата, да правятъ всяко нѣщо за тѣхната безопасностъ и спокойствие. Тази сила ся нарича инстинктъ.

Гигантското шосе.

Това място си зема пмето отъ легендата, че бѣше започнато да се гради единъ пътъ отъ гигантитѣ, прѣзъ каналъта за въ Шотландия. Това е единъ видъ стълбъ или кръшовина стълбчакъ, който се издава отъ Сѣвернийтъ брѣгъ на провинцията Антримъ, Ирландия, въ Сѣвернийтъ каналъ около 25 кил. отъ Колерайнъ. То е частъ отъ пространна и покрита масса базалтъ отъ 100 до 150 метри дебела, която покрива почти цѣлата провинция Антримъ и Источната частъ на Лондондере, която си и простира по едно пространство 2500 четвъртити километри. Базалтъ се случавъ въ нѣколко лѣгла, които иматъ между стратитѣ си страти

отъ пепелъ. Той покрива вториченъ слой, който прѣобрѣща тибиири въ ситенъ варенъ каменъ, и твърдитѣ шрюпки въ лиденни камени гдѣто се допира до тѣхъ. Нѣколко отъ базалтовитѣ лѣгла сж повече, или по малко въ видъ на колони; нѣ три слоя сж отлично такива. Първийтъ слой, който се види въ картината възвишенъ, приличенъ на красна глава, колонитѣ му сж грапави, голѣми и повече отъ 70 метри високи. Другитѣ двѣ сж видятъ заедно да се въздигатъ заедно надъ морската повърхнина при Бенгоровата глава. Подолната съставлява пята н. мѣстото гдѣто се открива като пакъ постепенно спада въ морето. То е изложено за около 100 метра, и излага неравно постилание, отъ върхо-

ветѣ си съставлява многостранни стълпове, така добръ прилѣпнали и уйдисани щото върха на единъ поже неможе се пѣхна помежду имъ. Колонитѣ въобще сж шестоугълни, ако и да примѣри се намѣржатъ отъ 5, 7, или съ 9 страни; и има единъ случай на тригълна призма. Стълповетѣ иматъ разни диаметри, нѣ обикновенната величина е отъ 40 до 55 сантиметра. Всякой стълбъ е съединенъ чрѣзъ стави отъ неравна дължина, кухи вдлъбнати на краята на едно отдѣление прилѣпнува точно въ кривата издаденина на другата. Скалата е облъскана и подобородна, и донѣкадъ издава гласъ когато се удари съ чукъ.

Гигантското шосе се раздѣля на малкото сръднето и голѣмото. Голѣмото се съставлява отъ найдолнитѣ три колонии лѣгла отъ базалтъ, и е около 9 метри широко, 180 метри отъ какъ е изложенъ вънъ отъ бърдото докато се покрие отъ морето. Сръдното и малкото шосе сж съставляватъ отъ втория колоненъ слой, и по малко забѣлѣжително отъ другото. Много Европейски и Американски туристи постоянно посѣщаватъ това мѣсто. Всѣкой Ирландецъ и Шотландецъ осѣща, че не сте видѣли отечеството му, ако не посетите това баснословно Гигантско Шосе прѣзъ, което тѣхнитѣ великани сж се трудили да направятъ лесенъ пътъ между двѣтъ съседни държави. Както видимъ въ картината, тази чудна работа Божия, е привлѣкла вниманието на туземцитѣ много рано, и много лѣсно бѣше за тѣхъ да прострѣжъ въображението си. и да съставятъ баснословната приказка за него.

Четири лоши запознанства.

Отъ многото приятелства, които се натурятъ на нашитѣ младежи, има четири запознанства които особено трѣбва да се избѣгватъ. Тѣ сж една четворка, която се всякога намира около, когато нѣкои интересни нѣща се случаватъ; и толкови умѣстни, дружелюбиви и интересни сж тѣ, щото тѣ почти измамватъ по нѣкога и самия изборъ (на поведение). Тѣхнитѣ имена сж: "Нѣма никаква опасностъ;" "Само това веднѣжъ;" "Всякой го прави;" "По-послѣ." Всичкитѣ четири, казва единъ благоговѣенъ писателъ сж лъстителни и измамници. Намѣрението имъ е да ограбятъ характера на младежа, да го лишатъ отъ Небето, и тѣ ще сторятъ това, ако ние ги слушаме. Младежтъ трѣбва особено да се грижи да се не запознава съ тѣхъ, и трѣбва да отблъсква пѣрвото искушение за запознанство. Нека, младитѣ, да сж "трудолюбиви, строги въ работата си, живи духомъ, Богу служащи," и четворката ще гледа друтадъ за своя жертва. Тѣзи лъжливи приятели, не можатъ да намѣржатъ благовермие да се натуратъ на едного, на когото врѣмето и енергията сж разумно заняти, и на когото сърдцето е поставено на Бога.

Новото Въспитание и Старото

По едно врѣме училищата клоняха почти изключително къмъ обработването на паметта, и твърдѣ малко внимание се обръщаше на провѣрzenie, оригинално издирване, и наблюдение. Това бѣ истинно съ тѣй нарѣченното старо въспитание, и ако върваме критичитѣ тѣй трѣбва да се нарѣче прѣдоляющата система и въ нашето врѣме. Нѣ Песталоци отхвърли теорията на която то се основаваше и замѣсти я съ друга една. Той отдава повече важност на чувствено-ощущение, провѣрzenie и оригинално издирване. Практиката въ нашето врѣме може да не съответствува на теорията; обаче, върно е, че всички писатели поддържатъ учението на Песталоци на прѣдмѣтното обучение. Нѣ когато това прѣобразуване отива къмъ своята крайност, на друга наклонност ся е вмъкнала прѣзъ послѣднитѣ нѣколко години и обѣщава пакъ да ни отклони отъ криволичната ни посока. Това е учението на Херберта, който поддържа че не е толкозъ чувствено ощущение, което се изисква въ въспитанието отколкото съзнанието, не да се гледатъ, чуватъ и напипватъ толкозъ прѣдмѣтитѣ, колкото да се узнаватъ и разбиратъ. Това учение на съзнание е противоположно отъ онова на ощущение, но не е връщане пакъ до паметта. Напротивъ то е едно по-обемающе учение, което съединява ощущението и паметта въ една по-горна способностъ.

Ипосказателно като говоримъ, най-навѣрно можемъ каза, че това, което ний вътрѣшно смиламе отъ запамятенното, или ощущаемото е, което храни умоветѣ ни, както е и буквално върно, че не издѣпното, нѣ само смляното е което храни тѣлото ни. Това дѣйствие на умственното смилане, пинѣшнитѣ прѣобразуватели наричатъ съзнаване. когато си съставимъ една идея съдържающа много стари идеи съединени въ едно ново умоначертание, добръ е да имаме новъ технически терминъ. Това дѣйствие на умственното смилане отъ части се изразява въѣка отъ нѣколкото думи, като за примѣръ, отождестви, опознай, изясни, изтъкувай, разбѣри. Съ една дума да классифицира новото въ нѣкой вече извѣстенъ видъ, да включи едно частно въ едно общо, сж само части а не цѣлото отъ съзнаването. То е приспособяване новата идея на сборътъ отъ идентѣ, които вече съставляватъ умственното ни богатство. Това е което понѣкога наричаме мисляне, вмѣсто просто виждане, или просто запамятаване. Ний казваме: „учи ученицитѣ си да мислятъ,“ и това е по добръ отколкото да придобиватъ знание чрѣзъ ощущение, или паметъ. Думата ни е че по-добръ е да съзнаемъ отколкото да ощущимъ, или запамятимъ. Взаимното дѣйствие на новата идея и сборътъ отъ старитѣ идеи е основното нѣщо въ въспитанието. Това взаимно дѣйствие, както виждаме, на-

рича ся съзнаване, и то е, двойко дѣйствие. Понеже новата опрѣдѣля старата и старата новата. Новиятъ прѣдмѣтъ прибавя понѣщо, ако и да е малко, на придобитото знание отъ класетъ на който той принадлежи. Отъ друга страна това, което азъ му доставямъ отъ богатството на моята опитностъ, освѣтлява го и го изяснява. Азъ забѣлѣждамъ различията му отъ другитѣ въ сжщия класетъ, и знамъ че е само отчасти осжществяване на възможноститѣ които принадлежатъ на видовитѣ. Може би, че нѣкои отъ свойствата сж само отчасти развити, а другитѣ развити повече отколкото трѣбва. Азъ търся обяснение на тѣзи недостатѣци, и труда се да узная причинитѣ. По този начинъ става умственното смилане.

Професоръ Лудовигъ Ноаръ изяснява това дѣйствие на съзнание чрѣзъ което ний прибавяме на новата идея цѣлъ рѣдъ припомнати идеи и достигаме по нататкъ до другъ единъ рѣдъ идеи, или идиали съставени отъ въображението. Той зема ощущаемия прѣдмѣтъ, напримѣръ, едно парче хлѣбъ и свързва го съ цѣлъ рѣдъ прѣдположения, които нашето съзнаване изведнѣжъ му доставя отъ опитността която имаме: напримѣръ, зърна, ржжъ, брашно, тѣсто — хлѣбъ. Или пакъ съединява дѣйствията: посѣвяние, пожънване, уваршаване, смилане, мѣсене, печение — хлѣбъ.

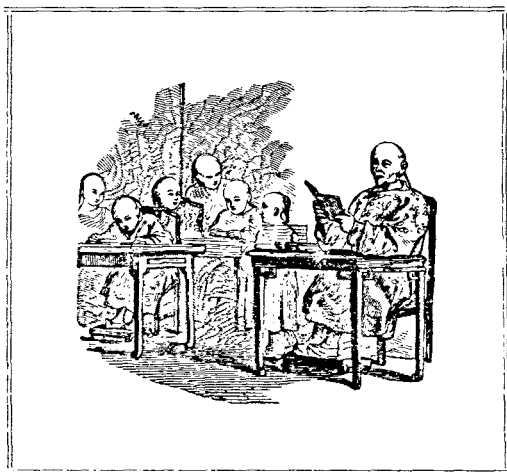
Какъвъ голѣмъ рѣдъ идеи парче хлѣбъ прѣдставя прѣдъ умоветѣ ни! Чрѣзъ това наше дѣйствие на съзнаване, ний си мислимъ за материалитѣ отъ който хлѣбътъ е направенъ и за дѣйствията чрѣзъ който той се придобива. Нѣ това е само половината отъ умственното понятие на прѣдмѣтътъ парче хлѣбъ. Проф. Ноаръ прави единъ чертежъ съ горѣ споменатитѣ прѣдположения, турнати прѣди думата хлѣбъ и слѣдъ нея прѣдмѣтитѣ и ползнитѣ като нашето понятие свързува съ парчето хлѣбъ за да обясни сжществуванието му. Тѣзи сж най-първо идеитѣ на храна, организмъ, животъ и пр., и дѣйствията ядене, смилане, храняне; силата, доставяние топлина и така нататкъ. И пакъ всяка една отъ тѣзи идеи, както по първо, има своитѣ нѣколко еднородни рѣдове идеи. Този примѣръ ни показва планътъ и цѣльта на новата Педагогика спрямо курсетъ на наукитѣ. Тя обръща вниманието си на отношенията на пѣщата, и особено на причиннитѣ отношения, като се старае да мисли за прѣдмѣтътъ въ цѣлостта на сжществуванието му. Когато видимъ единъ прѣдмѣтъ въ всичкитѣ му отношения, тогава умътъ ни го обгрѣща. Ний можемъ да го разбѣремъ въ едно, или въ нѣколко отъ отношенията му. Това съединява новопридобития прѣдмѣтъ съ всичко що по напредъ е било придобито чрѣзъ опитностъ. Това естествено води къмъ нови изслѣдвания, да провѣрѣва прѣдположения и въроятности, които първата опитностъ загатнува за възможното имъ сжществувание.

За Младитъ.

ЕДНО КИТАЙСКО УЧИЛИЩЕ.

Въ придружащата картинка даваме на младитъ си читатели едно Китайско училище. Много странно то изглежда. Виждъ учителятъ въ смѣшната си дрѣха, и момчетата съ космитъ си оплѣтени като нашитъ момчета. Има нѣщо странно както въ Китайцитъ така и въ тѣхнитъ училища. Образованието между тѣхъ не стои много долу, но то ся ръководи по страненъ начинъ. Вне видите момчето ся обърнало съ гърба си къмъ учителя си. То ся казва урока потози начинъ.

Китайскитъ ученици винаги стоятъ по този начинъ когато казватъ уроцитъ си. Тъ ся учатъ на това, защото тойзи начинъ казване уроци ся счита

за най учтивъ. Китайцитъ сж прочюти за учтивость. Така още отъ дѣца тѣ ся учатъ да сж учтиви къмъ всички, а най-вече къмъ родителитъ си и учителитъ си.

Едно отъ момчетата има една табличка отпръди. То ся учи какъ да събира и изважда. Има малки броеници или точки въ табличката. По този начинъ Китайцитъ ся учатъ да броятъ.

Всичкитъ други дѣца ся учатъ уроцитъ. Начинътъ по който тѣ ся учатъ уроцитъ много смѣшенъ. Тѣ всички викатъ съ толкова високъ гласъ колкото личатъ.

Какъв шумъ тѣ вѣроятно правятъ. Не ли ще ся почудите какъ дѣцата при такъв шумъ могатъ да научатъ нѣщо? нъ Китаецъ е едно странно същество, той може да научи много нѣща, а когато Европейца не ще може. Колко благодарни трѣбва да сме на Бога че сме избавени отъ тѣзи варварски

методи за учение въ училището както избобувахъ и въ нашите училища прѣди двадесетъ или двадесатъ и петъ години.

Едно звънване.

Току що чухъ нѣщо, което ще бжде полезно за мене, така щото ся надѣвамъ да бжде и за тебе.

Една отъ най-любезнитъ ми дъщери има двѣ момчета и тя ги въспитава въ пхтѣтъ, който трѣбва да ходятъ—въ пхтѣтъ на любезно себеотричанне. Тѣ иматъ кутия, въ която тѣ пушатъ гологанчетата, които тѣ искаха да даджтъ на бѣднитъ, но само “себе-пожертвование гологанчета” има да ся спущатъ, и тѣ иматъ да рѣшаватъ нѣща за себе си. Единъ денъ и на двѣтъ ся дѣдохъ по петъ гологанчета. Едното отъ момчетата му ся вижда помъчно да дава, отколкото на другото, и тѣй тозъ каза на брата си: “днесъ нѣма да спустна въ кутийката едно отъ гологанчетата си; искамъ да си купя билъе (камачета).” “Защо,” попита братъ му “ти имашъ доволно билъе.” “Да,” отговори той, “но азъ желая да имамъ повече.” Братъ му каза “Добрѣ, ти знаешъ мама каза да правишъ каквото си щешъ, и азъ мисля да спустна четири отъ монтѣ гологанчета, и да задържа само едно. Стѣдъ малко по-младийтъ братъ дойде и каза; “рѣшихъ да спустна едно отъ гологанчетата си; и тѣй азъ го спустнахъ въ кутията. Гологанчето като падаше въ кутията, момченцето ся почувствова радостно, и каза на брата си: “колко хубаво ся чува да го слушашъ че звънти.” “А,” каза другото, “азъ съмъ четири пхти по-честитъ отъ тебе, защото азъ го чухъ да звънти четири пхти.”

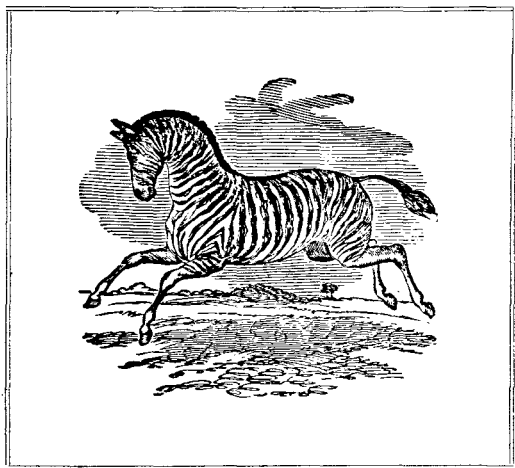
Подарявай, което струва (костува) нѣщо.

Другъ пхтъ майка имъ каза, че Рождество Хрнстово наближава, и ги помолила да спестятъ колкото могатъ за дѣцата, които нѣматъ играчки. Едното, което не обичаше да подарява, каза: “Мамо, ти знаешъ, че азъ обичамъ да пазя вещитъ си.” “Да,” отговорила майка му, “но тѣй като имашъ новъ люлящъ конь, помислихъ си, може би ти ще обичашъ да подаришъ малкото си конче на нѣкое бѣдно момче.” Стѣдъ малко врѣме, за майчино удивление, тя намѣри малкото си момче съ чукъ да удря коньтъ съ всичката си сила, Майка му позвика: “какво правишъ.” “О, мамо,” отговори дѣтето, “азъ си мисля коньтъ ще бжде по-лесно да го дамъ стѣдъ като е строшенъ.” Въ нея минута ми дойде на умъ, колко мнозина отъ насъ го намѣрватъ по-лесно да даватъ когато живота прѣмине и ний не можемъ вече да си служимъ съ паритъ, или ний прѣдаваме себе си на Бога, когато сме застрашавани отъ болѣстъ. То е тогива по-лесно, но благородно ли е? Великъ начинъ ли е да даваме това, което нищо не

ни костува. Имаше голѣмъ урокъ за менѣ въ това. Благородниятъ въ древно врѣме псалмодѣвецъ каза, че нѣма да даде на Бога това, което нищо не му костува. Радостѣта е въ сжщинско себе-пожертвование — да подаряваме това що обичаме. — Да даруваме това що цѣнимъ. Много ся боя, че съ нѣкои отъ насъ е както съ ония хора, които обичахъ да казватъ “аминъ.” Священно-проповѣдникътъ казвалъ въ молитва: “Господи ний ти прѣдаваме сърдцата си,” и хората казвахъ “аминъ.” “Господи, ний Ти посвѣщавами живота си,” и хората отговаряли “аминъ.” “Госпоооо ний Ти подаряваме паритѣ си,” но нѣмало “аминъ.”

ЗЕБРАТА.

Зебра, въ по-широкото значение на думата, тъй ся наричатъ всички животни (equidea) които иматъ напрѣки черни прѣчки по кожата си, и които живѣятъ въ Южна Африка ; но въ по-тѣсното значение ся означава единъ само видъ (equus zebra) зебра, на която отечеството е въ планинскитѣ области на Южна Африка. Въ цѣлата група характеритѣ имъ

по приличатъ на магарето нежели на коня, опашката имъ е снабдена съ дълги косми само кадѣ края, и дирнитѣ имъ крака сж безъ връзули; вратѣтъ имъ е пълнѣ и прѣкривенѣ, гривата имъ стои права. Зебрата е около дванадесетъ педи висока при прѣднитѣ си крака. На голѣмина е колкото магарето. Тя има лека и хубава форма, съ възтънки крака и тѣсни копита: главата ѣ малка (light), ушитѣ ѣ май дълги и отворени. Основната ѣ краска е бѣла или отчасти възжълта; главата, врата, тѣлото и краката сж напарени съ черни прѣчки; вратѣтъ и тѣлото на прѣчки, нѣ не еднообразно; главата съ прѣчки въ разни направления, краката съ неправилно прѣпрѣчени прѣчки. Зебрата живѣе въ малки стада, населяючи най-усамотенитѣ мѣста. Нейнитѣ чувства на зрѣние, слухъ, и подушване сж много изострени,

и най-малкото подплашване е доволно да направи
цъла чърда да побѣгне, съ исправени уши и дигна-
ти опашки, по не приближими мѣста по планинитѣ.
Когато ся нападнатъ, обаче, я сж принудени да ся
бранатъ, зебритѣ правятъ това съ сила, чърдата ся
събира въ едно сбрано тѣло, събиратъ главитѣ си
кадѣ центара а дирнитѣ си крака кадѣ неприятеля,
и по този начинъ съ своитѣ ритания отпжждатъ даже
лъвътъ и леопардатъ. Зебрата е била опитомя-
вана и употребявана като добиче да носи товаръ, нъ
въобще си остая съ диво и неуправляемо распо-
ложение. Мѣсото му го ядтъ ловджинитѣ и туземцитѣ
въ Южна Африка. Чръзъ смѣшение между зебрата
и магарето ся произвежда мелезъ, както и катъртъ.

Три дължим Дѣла.

Има три дължими дѣла, които Християниницѣтъ трѣбва съвѣсно да извършва всяка сутрень. Първото дѣло е благодарность за милоститѣ на нощта; второто дѣло е на вѣра чрѣзъ което человекѣтъ по вѣрва душата си въ грижата на Искупителя въ пълна увѣренность че Христосъ вѣрно ще пазитова, което е така довѣрчиво, оставено въ рѣцетѣ му; трѣтото е дѣло на рѣшителность, да каже една блага дума или да извърши нѣкое спомагателно дѣло поне на единъ человекѣтъ всякой день. Сидней Смитъ, като привѣжда единъ непознатъ списателъ, казва че така туряне капка утѣшение въ живота на единъ утруденъ духъ всякой день, ще бѣде да направимъ триста и шестдесетъ человекѣтъ много или малко честити всяка година. Человекѣтъ да вършеше това всякой день за четеринадесетъ години той би развеселилъ живота на четиринадесатъ хиляди и шестотинъ души. И така причиняющъ животѣтъ си рѣка на благоговение за други, Християниницѣтъ ще приложи много на своето щастие, понѣже, “Поблагословено е да даваме неже да земаме.”

Магическата Мръжена Люлка.

Такава чудата мръжена люлка бѣше тая. Понѣ-когашъ тя биваше доволно широка да подбира Ветка и Иванча съ доволно мѣсто за куклитѣ и котетата, даже и за Иванчовото палинце Понси. А пъкъ на другитѣ день биваше тѣй малка щото едва имаше достаточено мѣсто за едно малко дѣте съ една само кукла или котенце, По тозъ начинъ азъ ознахъ за нея. Единъ день Иванчо и Понси ся люлѣхъ въ мръжената люлка, и азъ сѣдѣхъ на чардака да ги глѣдамъ. На скоро Ветка излѣзе съ своето си котенце на рѣцѣ, и каза: “Нѣка да възлѣземъ и ний Иванчо” “Не.” отговори Иванчо, “нѣма мѣсто освѣнѣ за ментъ и Понси.”

“Какъ, Иванчо,’ попитахъ азъ, “това е много чудно. Не е ли тази сжщата мръжена люлка, която тази сутрень побираше всинца ни?”

“Да, Госпожице” отговори Иванчо съ наведена глава.

Азъ ще ти разправа какъ е. “каза баба, която съдѣше до прозорецътъ съ плетенката си.

“Тя е магическа мръжена люлка съединена съ еластична връвъ. Една вълшебница (очерователка) всякога отпуца връвта до толкова колкото тя може, и побира всичкитѣ дѣца. Тя е добра, вълшебница и името ѝ е любовъ. Другата е лоша вълшебница и ся нарича себелюбие. Тя всякога толкова обтегнута връвта щото само едно момченце или момиченце заедно съ галенсто ся котенце или кученце едва може да ся промъкне. Коя да е отъ тѣзи вълшебници ся озувава на дѣтинската покана. Мисля че Иванчо сега направи погрѣшка като призова лошата вълшебница.”

Иванчо изглѣдаше тѣй изчервенъ и посраменъ щото казахъ: “да повикаме ли другата вълшебница, Иванчо?” Той кълмна съ глава, и азъ повикахъ излекичка: “Дойди любовъ, дойди любовъ,” И ако искашъ да вѣрвашъ, въ минутата когато изрѣкохъ думитѣ мрежената люлка ся разтвори, и Ветка съ своето сиво коте възлѣзе въ нея; Иванчовото лице бѣше покрито съ усмивки и мрежената люлка ся люлѣше тѣй хубаво щото ся страхувахъ дѣцата да не испонадатъ. Видѣхъ ли вълшебницата? О, не, вълшебницитѣ сж много дребни за да бждатъ видени, но азъ видѣхъ добритѣ ѝ дѣла, и това бѣ достатъчно.

АВЕЛОВОТО ЖЪРТВОПРИНОШЕНИЕ.

Въ придружающата картина имаме какъ Авелъ принасяше жертва прѣдъ Господа. Двата синове на Адама за които Библията споменува, види ся, че и двамата имаха богатство. Кайнъ по-стариятъ работеше земята, и вѣроятно че е билъ най-богатииятъ чокой който е сжществувалъ на земята. Цѣлийтъ свѣтъ бѣше прѣдъ него и за негово притежание. Авелъ бѣше скотовъдецъ, нъ когато дойде врѣме за приношение Богу, Кайнъ види ся да му ся е свидѣло да принесе отъ между най-добритѣ си плодове, а когато Авелъ отъ първороднитѣ на овцетѣ си и тлѣстината имъ. На Бога биде угодно Авеловата жертва, а Кайновата отхвърли; защото Авелъ я принесе съ вѣра, а пакъ Кайновото сърдце бѣше нечисто и пълно съ завистъ. Кайнъ вмѣсто да поправи поведението си, той ся много разсърди, и завистта му ся промени на злоба. Богъ много нѣжно попита Кайна “защо си ся разсърдилъ, и защо лицето ти е навѣсено.” Ако правишъ ти добро, не е ли прието, “нъ ако по този начинъ слѣдвашъ, грѣхътъ ти е прѣдъ вратата, и ти ще му станешъ робъ. Така има много Кайновци днесъ, вмѣсто да изоставятъ завистта си, поправятъ поведението си и да при-

насятъ жертва благоуханна Богу, тѣ само питаятъ зло въ сърдцето си догдѣ станатъ братоубийци. Кайнъ извѣде невинниятъ си братъ на полето и го уби. Когато Богъ изпитваше Кайна той смѣло и опорито отговори, “стражъ ли съмъ азъ на брата си?” Пакъ защо мя питашъ за брата ми? Богъ му отговори, какво си сторилъ? Незнаешъ ли, че кръвта на брата ти вика къмъ мене. Богъ изяви на Кайна какво ще го сполети за голѣмото безаконие, което неговата завистъ бѣ извършила. Не ся види, че Кайнъ ся покая, нъ като че обвинява Бога, “Гонихъ мя днесъ отъ лицето на земята, и отъ ли-

цето ти ще ся скрия. Нѣмаше съжаление за извършеното дѣло; нѣмаше обѣщание, че не ще ся повтори подобно прѣстѣпление, нъ бѣга отъ лицето Божие, отъ присѣствието на челоуѣцитѣ. Прѣдпочита да стане скитателъ отколкото да ся откаже отъ завистта си, да забрави лонитѣ си и птица. Нека земемъ нуждниятъ урокъ отъ Кайновата завистъ, да не завиждаме на успѣхътъ на брата си, нъ да ся радваме. Нашиятъ успѣхъ независи отъ завистта, която питаемъ къмъ него, нъ отъ нашето старание за успѣхъ. Бжди вѣренъ къмъ себе си, къмъ всички съ които имашъ работа, и най-вече къмъ Бога и безусловно ще успѣешъ.

Единъ младежъ ся хвалеше на приятеля си, че билъ въ намѣрение да ся напечели въ младинитѣ си. “Послѣ що?” попита приятелътъ му, “Тогава, ей ще ся ожена, и ще блаженствувамъ съ семейството си.” “И слѣдъ това?” бѣше попиталъ пакъ, “Тогава ще ся оттегля и ще ся наслаждавамъ на богатството си.” “И какво слѣдъ това?” Тогава, прѣдполагамъ, съ врѣме ще умрѣ.” “И послѣ?” младежътъ станж мълчеливъ и замисленъ защото видѣ добриятъ му приятелъ кадѣ мѣряше.

Всемирната Церква.

Влиянието, което е било дѣйствило за въвеждането Християнството въ Китай е било женитѣ докторки мисионерки, които сж отишле тамъ.

Д-ръ Керръ, единъ отъ Америанскитѣ миссионери въ Кантонъ, който прѣзъ четиридесетъ-годишното си прѣбывание, тамъ е изцѣрилъ повече отъ единъ милионъ болни и страждущи; извършилъ 35,000 хирургически операции, и въспиталъ повече отъ сто туземци по хирургията.

Единъ вѣстникъ дава слѣдующето относително доктори миссионери и мисионерки. Всичкитѣ доктори и докторки сж 359 отъ които 74 жени. Съединенитѣ Държави испращатъ 173; Англия 169; Канада 7; и Германия 3, най-много отъ тѣзи миссионери и мисионерки сж въ Китай, които достигатъ до 126; Индия 76; Африка 46; и останалитѣ по други разни мѣста на свѣтътъ.

Единъ Гръкъ Християнинъ, който прѣди нѣколко години ся обърнхъ къмъ Христа и прати на Американскитѣ мисионерски Бордъ чекъ отъ 6600 лева, и въ писмото му имаше слѣдующата бѣлѣжка; “като усѣщамъ, че Богъ мя е турилъ подъ голѣми задължения за благословенията излѣяни върхъ мене, рѣшилъ съмъ ся да държа часть отъ сумата за да ся употреби за славата му.”

Евангелскитѣ миссии въ Индия, Бурма и Цейлонъ показватъ за седемъ години слѣдующийтъ успѣхъ: членовеѣ на църквитѣ ся увѣличихъ отъ 113,125 до 182,722, и туземци привърженици къмъ Християнството отъ 417,372 до 559,661 души. Цѣлото число недѣлни училища отъ 1867 до 3503, и ученици въ сжщитѣ отъ 61,688 до 135,566. Голѣмъ напредѣкъ наистина.

Цѣлата сума, която ся събира въ Евангелска Англия за миссии е както слѣдва: Дружествата на държавната църква, 539,510 Английски лири; Съединенитѣ Дружества състояще ся отъ Християни принадлежаще на държавнитѣ и свободнитѣ църкви, 206,330 лири стерлинги. Английскитѣ и Валскитѣ независими църкви 456,348 лири; Шотландската и Ирландската църкви 210,306 лири, цѣлата сума 1,412,494 лири.

Прѣди осемьдесетъ и петъ години директоритѣ на Источно-Индийската Компания, казахъ, “проваждането Християнски миссионери въ нашитѣ Источни владения е най-лудия, най-скапия и, най-необмисления проектъ, който нѣкога ся е прѣдложилъ отъ единъ лунатиченъ ентузиастъ.” Прѣди нѣколко мѣсеци

Подуправителя на Бенгалъ каза; “по мое мнение, Християнскитѣ миссионери сж направили повече за Индия, и сж сторили по-сжщественно и по-трайно добро за народитѣ въ Индия, отколкото всичкитѣ други агенства и срѣдства съединени.”

Както Англичанитѣ въ Индия сж криво мислили за този прѣдметъ, тѣй днесъ има още хора, които ся мислятъ, че мисионерската дѣятелность, въ распространението на Евангелието и на истинското просвѣщение е праздна работа, а други още има и такива, които мислятъ, че тя е вѣрдителна. Такива хора сж закѣснели, и иматъ нужда отъ повече освѣтление по тази часть.

Езуитската Етика и Нейното Влияние.

Контъ Павелъ Фонтъ Хонсброхъ който е изучилъ тайнитѣ на Иезуитството, бѣше принуденъ заради съвѣстѣта ся да ся откаже отъ тѣхъ за всегда. Г-нъ Хонсброхъ въ единъ Германски вѣстникъ открива ужаснитѣ слѣдствия на тѣхната Етика върху чловѣческата душа, която я докарва до едно безусловно покорение на тайнственната воля на братството. Той потвърждава, че не само вътрѣшнитѣ и тайни чувствувания ся повлияватъ, нѣ даже и самото лице и движения ся образуватъ споредъ неиздиримитѣ правила на това сатанинско учрѣждение. Като е подъ особно и строго наблюдение на братството си, той изгубва почти всяко нѣщо, което го прави независимъ чловѣкъ. Всякой читателъ може да сяди за себе си, какви сж слѣдствията отъ такова учрѣждение у насъ. Дано Богъ да упазни народа ни отъ тѣхнитѣ интриги.

РАБИНОВИЧЪ.

Когато настоящийтъ Еврейско-Русски реформаторъ Г-нъ Рабиновичъ, прѣди десетъ години отиде въ Иерусалимъ, отиде съ намѣрение да изучи да ли може да сполучи за да прѣсели Евреитѣ въ Палестина. Той зема съ себе си едно Еврейско Евангелие, самото ръководство за Палестина, нѣ като стоене на гората Елеонска, той мислѣше, не е ли това презрѣние и робство на народа ми по причина че сж отхвърлили Исуса Христа? Неможе ли този Мессия да стане и нашъ Спасителъ? Тази мисль го подбуди за да изучи Новий Завѣтъ съ по-голѣма ревность. Като прочете Иоанна 15 глава, той ся убѣди за истинностьта на Християнската вѣра. Рабиновичъ почна проповѣдването на Христовото Евангелие между народа си, и испърво не ся отлъчи отъ Еврейското общество, нѣ скоро той бѣ численъ. Тази добра и успѣшна работа ся распространява въ Руссия. Ако Евреитѣ станатъ Християни, то мжнотинитѣ за тѣхъ въ Руссия ще ся премахнатъ.

Наука и Механика.

Изобретателът Шефилдъ, отъ Ню-Йоркъ, при-тендира да е изнабрилъ единъ чудесенъ моторъ, по-силенъ отъ парата, чръвъ който ще е възможно за океанскитъ параходи да прѣминуватъ Атлантическия океанъ за три дена.

Най-големия локомотивъ на свѣтътъ бѣше свършенъ на послѣднѣ въ Родъ-Айляндъ, Америка, за Мексиканския Централенъ Желѣзенъ Пътъ. Тѣжината му е повече отъ 100,000 килогр. Тази голѣма тѣжина, обаче, е съвършено добръ распредѣлена на всѣкадѣ възъ остигъ и колелетата.

Кукурузнитъ листа (които сж около мамуля) когато сж варени въ натриевъ лишия (caustic soda) ставатъ сгодни за правение отъ тѣхъ книга. Като ся варятъ по този начинъ, образува ся една гъбовидна и лѣчлива масса, която ся подчинява на тѣжко притисканье, тъй щото да ся отстрани лѣчливата часть, фибритъ (клетчината), която остоя ся напраща на книга по обыкновенния начинъ.

Интересно е да забѣлѣжимъ че изселванията въ разнитъ държави въ послѣдната година е въ слѣдующата пропорция, за всяко 1000 отъ населението: въ Италия, 6.7; Франция, 0.61; Великобритания и Ирландия, 7.46; Англия и Валисъ, 5.97; Шотландия, 8.88; Ирландия, 15.06; Германия, 2.10; Швейцария, 2.85; Швеция 9.86; Норвегия, 10.58; Дания, 4.01. (Bulletin de l'Institut international de statistique).

Д-ръ Скотъ въ послѣднитъ си Химически оыти за опрѣдѣление пропорцията на газообразитъ водородъ и кислорода, отъ които става водата, намира че отношението на водорода къмъ кислорода не е както 2 къмъ 1, нъ повече отъ 2 обѣма водородъ къмъ 1 обѣмъ кислородъ. Точното отношение е 2.00246 водородъ къмъ 1 кислородъ. Това слѣдствие има важность въ опрѣдѣление атомическитъ тегла на элементитъ, тъй като точното атомическо тегло на водорода въ отношение къмъ други элементитъ като на пр. кислорода, не ся е знаало.

Грижата за Очитѣ.

Мнозина человекци поврѣждатъ очитѣ си и страдатъ въобще въ здравнето си поради неупотрѣбяване очила за поправление недостатъцитъ въ зрѣнието му. Тѣзи що сж служатъ съ очила за да работятъ нѣкоя тънка деликатна работа ся повѣчето ползуватъ отъ колкото да ся поврѣждатъ отъ тѣхъ.

Между часовникаритъ неизбежна нужда е за да работятъ съ помощта на едно очило, и тѣ

ся виждатъ да ся радватъ на едно завидение особна привелегия отъ очи-болъ. Забелѣжило ся е, че мѣжду болни отъ очи-болъ въ болници, много не обикновѣнно е да ся намѣри единъ часовникарь. Изглѣдва като че постоянното упражнявание на окоото върху тънка работа да клопи за развитието и упаваннето на силитъ му, стига само то да ся подпомага и да ся допълва. когато е нужно, отъ очила отговаряюще на нуждитъ му.

Безумие е да отлагаме носение очила когато очитѣ почнатъ да ослабаватъ отъ старина, или да ся отказватъ да ги носятъ въ младенчеството когато има нужда отъ тѣхъ.

Познавахме едно момиченце, довольно остроумно въ всяко пѣщо освѣтъ да ся научи да чете. Изглѣждаше като, че тя никога не ще ся научи да срича буквитъ и думитъ правилно. На, Ето казваше а, на, тѣ, та, то, и пр. Слѣдъ нѣколко врѣме нѣкой си като говореше съ дѣтето узна че, когато тя почваше да чете, буквитъ и думитъ играхъх по страницата, и че тя неможаше да ги распознае. Едни очила турнати отъ очиларьтъ на очитѣ ѝ, излѣкувахъх недостатъцитъ, и тя ся научи да чете тъй добръ както кой да е. Тури ся край на присмѣхитъ и говоренията относительно способността на ѝ, и бѣлѣжката що направи единъ по-малкъ братъ, която причини на смѣшка на нейно иждивение, че ако е имала пълно право за жилища на небето неможеше да го чете," прѣстанъж отъ да има нѣкакво значение.

Проф. Масперо, прочутитъ Египтиологистъ, както въ Англия така и по цѣла Европа ся е занимавалъ въ раскопаванье на скрити стари съкровища край рѣката нилъ по Египетската история. Въ една лѣкция, прѣвъ Института Виктория (Victoria Institute), той описа, споредъ открититъ останки въ Корнакъ, Египетъ, че е изнабрилъ за Южна Палестина слѣдующето: Египетскитъ царъ Шишанъ (Sheshany) въ походътъ си противъ Ровоама, Соломоновътъ синъ и го плѣни. Той още казва, че Египетскитъ букви точно приписани, въ Еврейски даватъ почти на всѣкадѣ рѣдовнитъ Еврейски форми на изреченията въ Библията, безъ измѣнение и поправление.

Въ изложението на Шикаго има особно отдѣление по Етнологията за изяснението на человекъ и дѣлата му. Това ся намѣри въ Антропологическото здание. Тукъ ся излагатъ разнитъ свойствености на туземцитъ Американци. Отъ съединенитъ слѣдствия на издирванията върхъ живитъ и умрѣлитъ, може да ся узнае нѣщо за плѣмненото сродство, присѣдяванието имъ и родоръ на прѣхисторическитъ Американецъ. Събрани сж разни черепи отъ прѣдставителни мажие жени и дѣца. Научнийтъ очаква съ интересъ за слѣдствията на тѣхнитъ издирвания.

Разни Новини.

Г-ца Ида Конъ, ученичка по медицината въ Америка е пряма потомка на Конфуций.

Въ Снамъ лудитѣ ся погрѣбватъ живи; а прѣзъ цѣлата Китайска Империя нѣма нито единъ лудъ.

Гръцкии царъ Георги ще пажува по срапство около първата седмица на Августъ.

Този мѣсець Сръбското Кралче отвори скупщината.

Единъ порой много поврѣдилъ Придѣлпъ и околността му.

Въ Мека е имало вече 455 холерически смъртни случаи.

Никарагуа желае да дойде подъ защитата на Съединенитѣ държави на Америка.

Петдесетъ села въ Галиция и Буковина сж отъ части разрушени чрѣзъ наводнения.

Съединенитѣ Държави иматъ 430 Коллегии и Университети съ 8472 професори и прѣподаватели.

Въ Католическата Ирландия ся дава 50,000,000 лева повече за пияние отъ колкото за рента.

За послѣднитѣ 50 години 9,000,000 жители сж излѣзли отъ Англия, а само 10 % сж ся завърнали.

Въ пожара на Шикаго, 1872 г. изгоряха 17,430 здания и 250 хора загинахъ. Загубата имъ достигна до 940,000,000 лева.

По просбата на Американското правителство Белгия е испратила покани за вторичното събиране на Монетарната Комиссия въ Бруселъ.

Най-стариятъ Египетски паметникъ показва, че триона е билъ въ употребение за 1000 години прѣди Христа.

Русско-Американскиятъ договоръ за Екстрадиция на виновнитѣ за което ся е водело преговори за шестъ години влиза въ сила този мѣсець.

Прѣдсѣдательтъ на Съед. Държави приема отъ 100 до 1500 писма катадневно, и голѣмо число отъ тѣзи съ бѣлѣжката "частни," или "лични."

Изборитѣ въ Германия до 14-й Май бѣхъ за въ полза на правителството: 186 за увѣличение на войската и 177 противъ.

По прѣдставлението и ходатайството на нѣкои прѣдставители въ Цариградъ, Турското правителство ще помирва мнозина осждени на смъртъ.

Англия има намѣрение да земе мѣрки за да

спрѣ възможната опасность за холера. Холерата върлува между Турскитѣ ходжи.

Рапортира ся, че Гърция ся е отнесла до Австрия за да ходатайствува за възвръщанieto на приятелски отношения между Гърция и Романия.

Германскиятъ Райщагъ прикара законъ за да рѣшиятъ по кой меридианъ ще ся водятъ за тѣхно централно врѣме.

Мѣстата около Нилъ, Африка запусиватъ по причина на Арабскитѣ, нападения за да ловятъ роби.

Недоразумѣнието между Католицитѣ и правителството въ Унгария ся почти склучи относително църковнитѣ закони.

Двѣ Китайки сж влѣзли въ медицинскиятъ Факултетъ въ Миннеганскиятъ Университетъ за да ся приготвятъ за практикувание докторство въ отечесвото си.

Царевичъ трѣгналъ за въ странство на 16-й того. Областното правителство осжди депутата Алвардъ на три мѣсеченъ затворъ за дѣто нападналъ всякитѣ Пруски чиновници.

Френското правосѣдие освободи Айфелъ и Фонтанъ, които бѣхъ намѣсени въ Панамскиятъ скандалъ, и то на основание че три години сж ся измивали отъ какъ злоупотрѣбението ся е извършило. Чудна Френска правда.

На 16-й того въ изборитѣ на Сърбия, види ся, че радикалитѣ ще иматъ болшенството въ скупщината. До колкото ся знае, избрани сж 170 Радикали, 10 Прогрессисти, 1 Либералъ, и трима още има да ся избиратъ.

Франция склучи единъ търговски договоръ съ Руссия.

Франция намалява митото на Русскиятъ газъ, а Руссия на 53 разни артикули, въ които ся заклучаватъ вино, ленени и много други стоки.

Социалнитѣ демократи въ Виена, Прага и други мѣста бѣхъ държали единъ голѣмъ митингъ въ когото настоявахъ, че правителството трѣбва да даде право за гласуване всякому, цивилни женитби и други нѣкои нѣща, които ся намѣржтъ въ програмата на радикалната партия.

Голѣмата суша, по нѣкой части въ Германия ся е прикѣснала съ малко дѣждъ отъ врѣме на врѣме, нѣ едвамъ има достатъчно за да напои земята.

По причина на холерическа опасность, Американското правителство испратило назадъ 37 Русски Евреи.

Домакинство.

Чистение Дрѣхи.

За да отмахнешь блажни дѣмги отъ дрѣхи земи въ единъ сѣждъ чиста студена вода и капни въ нея около 20 или 25 капки амонякъ за да стане водата твърдѣ мѣка. Тогава земи единъ кѣсъ памучна флаanela, потопа я въ водата; търкай дамгитѣ бързо додѣ исчезне мазнотата, което ще стане въ нѣколко минути. Никога не трѣбва амоняка да ся употребява въ пълна сила, защото той поврѣжда плата, и не измива дамгитѣ тъй добръ както кога е въ малко количество въ вода. За да отмахнешь лѣскавия киръ отъ яката на черно палто, отъ ржбоветѣ, и отъ лактитѣ, употребявай сжщата вода, ако влакната не сж изядени. Ако цѣлата дрѣха иска чистение, силно черно кафе, въ което е капнато нѣколко капки амонякъ трѣва да ся употребява съ малко търпение и работа, една доста уцапана дрѣха може да ся направи да изглѣжда почти като нова.

Мажки лѣтни дрѣхи, ако ся истриятъ съ амонична вода, много по-хубаво ще да изглѣждатъ, отколкото ако ся уперехж, и не ще ся надератъ. Свилени дрѣхи никога не трѣбва та ся измиватъ съ това. Ако има по тѣхъ мазни пятна, най добрия начинъ да ги отмахнешь е, като оставишъ една обикновена не бѣла книга подъ свилената дрѣха, и нѣколко книги надъ дѣмгата, тогава да употребишъ полѣка едно умѣрено пажежено желѣзо (да ютелидисвашь). Ако дѣмгата не излиза изведиждъ, тури нови книги, додѣ исчезне. Хлороформъ може да земе дамги даже и отъ най-деликатниѣ свилени платове безъ да остане никаква дирка. Този трѣбва да ся употребява много бързо, като хлороформа извѣтрява почти минутно.

Черенъ кашмиръ, мерино и това което ся казва калугеричини връхни замѣтки, могатъ да ся направятъ да си добиятъ първоначалния изгледъ и цвѣтъ, когато сж уцапани и избѣлели, ако ся распорятъ на части, и испѣратъ въ доволно сапунена пана, и тогава да ся измиятъ въ чиста вода, въ която доста синило ся е синало. Туря доволно синило въ водата, за да го направишъ да изглѣжда черно. Ако дрѣхитѣ доста много сж изгубили първата боя (изглѣдъ), нека тѣ да стоятъ въ тази вода прѣзъ нощъ, притисни (ютелисай) ги съ горѣщо желѣзо когато още сж допѣкадѣ влажни.

Много дѣца ся поврѣждатъ отъ невнимателно кѣпанне, и ся етира здравето имъ развитие. Особно лѣтно врѣме трѣбва да ся кѣпятъ съ вѣзхладничка вода и да не стоятъ дълго врѣме въ нея.

Селско Хозяйство.

Дай работа на кокошкитѣ.

Нѣма по-добъръ начинъ за да ся подобри здравето на кокошкитѣ, отколкото когато работятъ и търсятъ храната си. Най-добриятъ начинъ е да изорешь или прикопаешь едно парче земя близо до курника и размѣси прѣстѣта съ ичимикъ и овесъ, нѣ не надълбоко. Не само тракалянието на кокошкитѣ ще исчисти кокошкитѣ отъ въшки, нѣ тѣ ще намѣрятъ въ прѣстѣта много червеи за храна и които спомагатъ на кокошката да носи яйца.

Споредъ New York "Sun," Статистикитѣ показватъ, че произведението на захаръ отъ цвѣкло (Чукундуръ) въ Съед. Дър. на Америка ся е повече отъ удвоило прѣзъ послѣдната година, ако и да числото на фабрикитѣ да не ся е уголѣмило. Цѣлото произведение отъ шесть фабрики бѣше 13,500,000 кил. когато миналата година то бѣше 30,000,000 кил. Опити сж направени въ много повече мѣста въ Америка за произвеждане захаръ отъ цвѣкло, и успѣха е толковъ голѣмъ, щото числото на фабрикитѣ ще ся уголѣми.

КНИЖНИНА

Приехж ся въ Редакцията слѣдующитѣ книги и списания:

Отъ почитаемото Министерство на Финанцийтѣ.

Книга, *Завѣщанието на Сароглу предъ Атинскитѣ сѣдилища*. Редакцията съ удоволствие приглѣда книгата, която показва, че старата Гърция не сжествува вече. Сѣдилищата най-много отражаватъ дѣйствителниятъ характеръ на единъ народъ отколкото кой да е департаментъ управление. Когато сѣдитѣ станхтъ несправедливи, то горко на народа който ся управлява отъ тѣхъ. България изгуби нѣколко милиона лева отъ този процесъ, нѣ моралната загуба на Гърция, и тѣхнитѣ сѣдилища изгубихж много повече—сѣдилища безъ правда, "царски вѣнецъ на два свиня."

"Изворъ, Иллюстрировано ученическо списание подъ редакцията на Иванъ Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ издава печатницата и литографията на Иосифъ Алкалай, Руссе.

Православенъ проповѣдникъ, издаванъ въ Самоковъ.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистката Епископална Миссия, Свищовъ.

ОТГОВОРНИКЪ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница "На дѣжда."